

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Херсонській області

Слідчий відділ

вул. Лютеранська, 1, м. Херсон, 73000 тел. (0552) 42-21-29
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hes@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001728

П О В І Д О М Л Е Н Н Я
про підозру

місто Херсон

27 січня 2024 року

Заступник начальника слідчого відділу УСБУ в Херсонській області полковник юстиції Шищенко Євгеній Сергійович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження, внесеного 21.04.2023 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023230000000204 за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

П О В І Д О М И В:

Резанцеву Якову Володимировичу, 17.06.1973 року народження, громадянину російської федерації (далі за текстом – рф), уродженцю с. Єлбанка, Усть-Пристанського району Алтайського краю, РРФСР, СРСР, зареєстрованому та проживаючому за адресою: рф, м. Москва, вул. Поліни Осипенко, буд. 8, корпус 2, кв. 115, документованому паспортом громадянина рф №1000062934 16-08-2000 та серії 4518 880227 від 08.10.2018, код РНОКПП рф 270702362844, командувачу 49-ї загальновійськової армії Південного військового округу (далі – ПдВО) збройних сил російської федерації (далі – зс рф), генерал-лейтенанту, раніше не судимому

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого:

- ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України, тобто у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Резанцев Я.В.

З 19 лютого 2014 року представниками рф розпочато збройне вторгнення зс рф, приховане твердженням керівників рф про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту рф та іншими підрозділами зс рф здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року рф оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та зс рф представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації російською федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими російською федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими російською федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією російської федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, зс рф, інші збройні формування рф та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку рф, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту

20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили на території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків

оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року (далі – Положення), які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнані Урядом СРСР, передбачена заборона атакувати чи бомбардувати в будь-який спосіб незахищені міста, поселення, помешкання чи будівлі.

Статтею 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Стаття 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (далі - Протокол I) від 8 червня 1977 року та стаття 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (надалі – Конвенція) забороняють акти насильства чи погрози насильством, які мають основною своєю метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Стаття 52 Протоколу I забороняє здійснювати напади на цивільні об'єкти та зазначає про те, що напади повинні суворо обмежуватися об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин, дає явну воєнну перевагу.

У свою чергу частина 2 статті 54 Протоколу I захищає цивільні об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення. Зокрема, заборонено піддавати напад або знищувати, виводити або доводити до непридатності об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення, такі як запаси продуктів харчування, сільськогосподарські райони, що виробляють продовольство, посіви, худобу, споруди для забезпечення питною водою й запаси останньої, а також іригаційні споруди спеціально з метою не допустити використання їх цивільним населенням або супротивною стороною як засобу підтримання існування, незалежно від мотивів, ніби викликати голод серед цивільних осіб, примусити їх до виїзду або з якої-небудь іншої причини.

Крім того, стаття 57 зазначеного Протоколу зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. У зв'язку з чим мають дотримуватись, у тому числі, такі запобіжні заходи.

Ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому

захисту, а є воєнними об'єктами і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдають випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдають випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати.

Відповідно до вимог частини 1 статті 3 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 (надалі – Конвенції), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- a) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- b) захоплення заручників;
- c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;
- d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно з частиною 1 статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту,

під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Положеннями статті 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно статті 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до положень частини 3 статті 146 Конвенції сторони вживають заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

Так, статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі – Протокол I) передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в

конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третньої конвенції), є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у військових діях.

Статтею 44 Протоколу I передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків військових дій комбатанти зобов'язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у військовій операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер військових дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Окрім того, статтями 48, 50 Протоколу I передбачено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та 6 Третньої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й військові об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти військових об'єктів.

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

У період з 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи збройних сил та інших військових формувань російської федерації здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі та поранення на території Херсонської області понад 2 тисяч цивільних осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження сотень цивільних об'єктів.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади та збройних сил російської федерації.

Разом з тим встановлено, що до зазначеної діяльності співучасники злочину залучили командувача 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф генерал-лейтенанта Резанцева Якова Володимировича.

У свою чергу, командувач 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф генерал-лейтенант Резанцев Я.В., будучи призначеним з серпня 2020 року на посаду військового командира оперативного рівня держави-агресора російської федерації - керівником органу військового управління, тобто особою, яка безпосередньо здійснює планування і управління підпорядкованими йому військовими частинами та підлеглим особовим складом, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади, зс рф та окупаційною владою рф, діючи відповідно до розпоряджень керівництва

збройних сил російської федерації, усвідомлюючи явну злочинність отриманих розпоряджень та подальшу злочинність власних дій, а також можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, що є порушенням законів та звичаїв війни, через застосування методів ведення війни, заборонених міжнародним правом, розуміючи, що він порушує державний устрій та порядок, посягає на суверенітет і територіальну цілісність України з метою зміни меж її території, з мотивів встановлення контролю російської федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушуючи принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, з **24.02.2022 веде агресивну війну, керуючи підрозділами 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф на території Херсонської області, у тому числі міста Херсон (до 11.11.2022), із бойовим застосуванням їх штатної зброї та озброєння, а також контролює їх виконання.**

Для реалізації вказаних цілей генерал-лейтенант Резанцев Я.В. як командувач армією здійснює управління та командування різнорідними підрозділами та з'єднаннями. Так, станом на 24.02.2022 в зоні його оперативної відповідальності перебували:

- 1-а гвардійська ракетна Оршанська орденів Суворова та Кутузова бригада, в/ч 31853, (м. Горячий Ключ, Молькіно, Краснодарський край);
- 205-та окрема мотострілецька козацька бригада (в/ч 74814, Будьонівськ, Ставропольський край, рф), мали на озброєнні Т-72Б3, МТЛБ, 2С19М2, БМ-21, 2С12/2Б11, командир – полковник Гушин Максим Михайлович;
- 227-ма артилерійська Талліннська Червонопрапорна, ордена Суворова бригада, в/ч 13714, (селище Краснооктябрьський, м. Майкоп, Адиґея), мали на озброєнні гаубиці Мста-Б й Мста-С, РСЗВ «Ураган», станції артилерійської розвідки СПАР-10М1 «Пантера» й «Зоопарк-1», БЛА «Тахіон», комплекси розвідки, управління і зв'язку «Стрілець»;
- 34-та окрема мотострілецька бригада (гірська), в/ч 01485, (ст. Сторожова-2), мали на озброєнні МТ-ЛБ 6МБ, МТ-ЛБВМК, МТ-ЛБу, 2Б11, 2С3, БТР-80;
- 90 зенітна ракетна бригада (в/ч 54821, Афіпський, Краснодарського краю, рф), мали на озброєнні станції виявлення і цілевказання 9С18М1-3 «Купол-М1», 9А317 і 9А316;
- 7 військова база (в/ч 09332, Гудаута, Абхазія), мала на озброєнні БТР-82, Т-72Б3, командир – полковник Кліменко Вадим Володимирович;
- 66-а Одеська Червонопрапорна ордена Олександра Невського бригада управління, в/ч 41600, (м. Ставрополь), колишній 66-й окремий Одеський Червонопрапорний, ордена Олександра Невського полк зв'язку Головного штабу Сухопутних військ (сел. Барібіне Домодедовського району Московської області (інша адреса — п/о Іллінське), основний вид озброєння – техніка зв'язку;

- 32-й інженерно-саперний полк, в/ч 23094, (сmt Афіпський);
- 17-й полк РХБ захисту Краснодарський край;
- 217-й окремий радіобатальйон ОСНАЗ, в/ч 87530, (м. Ставрополь);
- 689-й командно-розвідувальний центр, в/ч 87528, (м. Ставрополь);
- 19-та окрема рота спеціального призначення, в/ч 82760, (м. Ставрополь);
- 10-та окрема бригада спеціального призначення (10 ОBrСпП, в/ч 51532, хутір Молькін);
- 557 окремий протитанковий артилерійський дивізіон, основний вид озброєння – МТ-12;
- 228-й командний пункт ППО (м. Ставрополь);
- 107-та топографічна частина, в/ч 35182-Т, (м. Ставрополь).

Управління і штаб 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф (в/ч 35181) знаходиться у м. Ставрополь, рф.

Таким чином, Резанцеву Я.В. в зоні оперативної відповідальності під час його перебування на посаді командувача армією підпорядковувалось щонайменше 7 бригадних формувань, інженерно-саперний полк, підрозділи спеціального призначення та інші формування, які могли вести маневрену агресивну війну.

Реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на ведення агресивної війни на території Херсонської області, Резанцев Я.В., перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, у невстановлений час, але не пізніше 24.02.2022, користуючись своїми владними повноваженнями, виконуючи розпорядження вищого військово-політичного керівництва рф, забезпечив незаконне перетинання підпорядкованими підрозділами зі складу 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф, які знаходились в його безпосередньому підпорядкуванні, адміністративного кордону України на межі з ТОТ Крим в районі населених пунктів Чонгар (КПП Чонгар), Каланчак (КПП Каланчак) та Чаплинка (КПП Чаплинка) Херсонської області, а також ведення агресивних наступальних дій з метою окупації та анексії суверенних територій України в Херсонській області, у тому числі міста Херсон.

Встановлено, що з 24.02.2022 до 02.03.2022 військовослужбовці зс рф зі складу військових частин та з'єднань 49-ї загальновійськової армії ПдВО, виконуючи злочинні вказівки командувача армії генерал-лейтенанта Резанцева Я.В., вели агресивну війну, яка включала бойові дії проти Збройних Сил та інших силових відомств України на території Херсонської області, з метою зміни меж її території, усвідомлюючи при цьому можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення.

Так, 24.02.2022 підрозділи сухопутних військ та військово-морського флоту у взаємодії з повітряно-десантними військами зс рф, за підтримки літаків оперативно-тактичної та армійської авіації розпочали наступальні дії в Херсонській області. Підрозділи 126-ї окремої бригади берегової оборони (далі обрбо) 22 АК здійснили перегрупування та марш за маршрутом: АРМЯНСЬК-КАЛАНЧАК-ХЕРСОН; АРМЯНСЬК-ЧАПЛИНКА-КАХОВКА.

25.02.2022 дві батальйонні тактичні групи (далі - БТГр) 126 обрбо 22 АК за підтримки тактичного повітряного десанту (до батальйону зі складу 7-ї десантно-штурмової дивізії) вийшли на рубіж ХЕРСОН-НОВА КАХОВКА-КАХОВКА з метою захоплення та утримання дамби Північнокримського каналу для забезпечення водою тимчасово окупованого півострова Крим. З метою підтримки темпів наступу почалось введення інших ешелонів угруповання зі складу 58 ЗА та 49-ї загальновійськової армії ПдВО.

27.02.2022 підрозділи зс рф у складі: 22 АК (дві БТГр 126 обрбо), двох БТГр 503 гвардійського мотострілецького полку (далі – мсп) 19 мотострілецької дивізії (надалі – мсд) 58 ЗА, БТГр 255 та 33 мсп 20 мсд 8 ЗА здійснили блокування міста Херсон із заходу та продовжили наступ у напрямку міста Миколаїв.

Вночі 01.03.2022 окремі військові підрозділи зс рф увійшли до міста Херсон із західного боку та окупували його.

Далі, 02.03.2022 війська зс рф продовжили свої наступальні дії, зокрема:

- БТГр 22 АК, 20 мсд 8 ЗА, 42 мсд 58 ЗА, 7 дшд ПдВО вийшли на рубіж СКАДОВСЬК-ГОЛА ПРИСТАНЬ-ХЕРСОН-СНІГУРІВКА-НОВА КАХОВКА, тим самим встановили контроль над містом Херсон. В обласному центрі закріпились два загони 10 ОБрСпП. Після перегруповання вказані підрозділи вели бойові дії у напрямку ХЕРСОН-МИКОЛАЇВ;

- БТГр 20 мсд 8 АК ПдВО (до двох БТГр 33 мсп та 255 мсп) вийшли на рубіж ВАСИЛІВКА-ТОКМАК.

У період з березня по липень 2022 року (до початку активних контрнаступальних дій Збройних Сил України на правобережній частині Херсонської області) підрозділи 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф на виконання вказівок Резанцева Я.В. та вищого військово-політичного керівництва зс рф, а також інші військові з'єднання, продовжуючи реалізацію раніше запланованого спільного умислу, взяли участь у веденні агресивної війни проти України та вели наступальні дії на окремих ділянках Херсонської області, що супроводжувалось окупацією населених пунктів, бомбардуваннями об'єктів цивільної та житлової інфраструктури, пограбуванням мирного населення та іншим жорстоким поведінням, зокрема:

- 1, 2 БТГр 34 омсбр, 1 БТГр 2 мсб 7-ї військової бази, 40, 41 зведені батальйони 49 ЗА, 1 мсб 205 омб, 227-ї артилерійської бригади 49 ЗА, стрілецькі полки т.зв. «ДНР», «ЛНР» та інші військові підрозділи та формування зс рф проводили наступальні дії, закріпившись по рубежу населених пунктів Берислав, Бобровий Кут, Калинівське, Давидів Брід, Велика Олександрівка, Борозенське, Тягинка, Високопілля, станції Калініндорф, вздовж річки Інгулець Бериславського району Херсонської області;

- 1 БТГр 34 омсбр з окремими підрозділами 7-ї військової бази закріпились по рубежу Давидів Брід, Білогірка, Благодатівка, Новогредневе Херсонської області;

- окремі БТГр 205 омсбр, 34 омсбр 7 ВБ 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф проводили наступальні дії, закріпившись по рубежу населених пунктів Стара Збур'ївка, Олешки, Піщанівка, Дніпряни, Козачі Лагері, Нова Каховка, Каховка, Каїри, Князе-Григорівка, Нижні Сірогози, Великі Копані,

Мала Лепетиха та зайняли позиції в районі населених пунктів Микільське, Калинівське, Львове, Чайкине, Брускинське;

- 1 посилений батальйон 7-ї військової бази на підставі бойового розпорядження №560 від 01.05.2022 з 02.05.2022 зайняв рубіж по лінії населених пунктів Криничанка-Дмитренка-Чарівне Херсонської області з виставленням контрольного пункту в н.п. Дмитренка;

- окремі підрозділи 83 окремої гвардійської десантно-штурмової бригади (резерв командуючого 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф, прийнятий 01.06.2022 в оперативне підпорядкування на підставі бойового розпорядження командувача ПдВО) зайняли рубіж по лінії н.п. Чарівне-Дмитренка-Чкалове, район розташування – н.п. Томарине Херсонської області;

- залучені Резанцевим Я.В. до ведення агресивної війни зведені стрілецькі батальйони (далі – сб) 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф, а саме: 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 сб зайняли оборонні позиції у н.п. Степове, Брускинське, Євгенівка (на межі Херсонської та Миколаївської областей), Чайкине, Новорайськ, Нова Каховка, Урожайне, Давидів Брід, Андріївка, Благодатівка, П'ятихатки Херсонської області.

Основну артилерійську підтримку вказаним підрозділам здійснювала 227-ма артилерійська бригада 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф у складі 1, 3, 4 тактичної групи з місцем розташування у н.п. Костомарове Херсонської області.

Фортифікаційне обладнання зазначених вище районів, рубежів, позицій з'єднань та військових частин армії, у тому числі мінування окупованих територій, забезпечувалось підрозділами 32-го інженерно-саперного полку 49-ї загальновійськової армії ПдВО зс рф.

З 24.02.2022 під час ведення агресивної війни військовослужбовцями зс рф, зокрема підпорядкованими Резанцеву Я.В., вчинялись широкомасштабні напади на цивільне населення та їх майно, які призвели до загибелі та поранення на території Херсонської області понад 2 тисяч осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження цивільних об'єктів. Крім того, підрозділами зс рф здійснено окупацію більшої частини території Херсонської області (97%), включно з обласним центром, а також її повну економічну та гуманітарну блокаду.

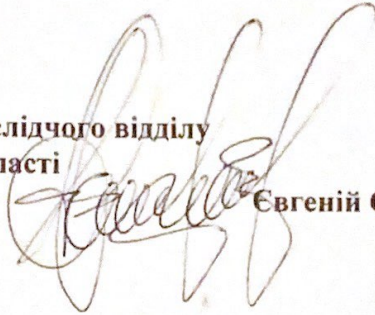
У подальшому Резанцевим Я.В. з метою встановлення контролю та військової логістики на тимчасово окупованих територіях Херсонської області забезпечено незаконне виставлення підпорядкованими військовослужбовцями блокпостів на основних дорогах та шляхах постачання, організовано проведення огляду, вилучення транспортних засобів, особистий обшук цивільних осіб, їх нелегальне ув'язнення.

Враховуючи вищевказане, Резанцев Я.В., діючи за попередньою змовою з представниками вищого військово-політичного керівництва рф та іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами, усвідомлюючи явну злочинність власних дій, за допомогою підпорядкованих військовослужбовців зс

рф вів агресивну війну на території Херсонської області, що призвело до тяжких наслідків.

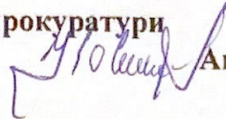
Таким чином, громадянин рф Резанцев Яків Володимирович, 17.06.1973 року народження, підозрюється у веденні агресивної війни, вчиненої за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

Заступник начальника слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
полковник юстиції

Євгеній Сергійович ШИШЕНКО

ПОГОДЖУЮ
Старший групи прокурорів
у кримінальному провадженні –
начальник управління
Херсонської обласної прокуратури

Андрій Олександрович КОВАЛЕНКО

ПАМ'ЯТКА **про процесуальні права та обов'язки підозрюваного**

Одночасно підозрюваному Резанцеву Я.В. роз'яснені права підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____)
Захисник _____)

«___» годин «___» хвилин «___» _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив:

**Заступник начальника слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
полковник юстиції**

Євгеній Сергійович ШИШЕНКО